

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖๖/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๒/๒๕๖๗

วันที่ ๒๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายสุรชัย แฉกทอง ที่ ๑ ผู้ร้อง
นายสมพงษ์ เติบบุญ ที่ ๒
ศาลยุติธรรม ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายสุรชัย แฉกทอง และนายสมพงษ์ เติบบุญ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสุรชัย แฉกทอง (ผู้ร้องที่ ๑) และนายสมพงษ์ เติบบุญ (ผู้ร้องที่ ๒) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็นผู้ต้องโทษในคดียาเสพติดตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลยุติธรรม (ผู้ถูกร้อง) โดยศาลจังหวัดเชียงรายพิพากษาให้ผู้ร้องทั้งสองมีความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) และมาตรา ๖๖ วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามมาตรา ๙๐ และมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามมาตรา ๗๘ ประกอบมาตรา ๕๒ (๒) คงให้จำคุกตลอดชีวิต ผู้ร้องทั้งสองไม่อุทธรณ์ ศาลจังหวัดเชียงรายส่งสำนวนมายังศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

- ๒ -

ความอาญา มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๖ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาพิพากษายืน คดีถึงที่สุด ต่อมาพระราชบัญญัติอาญา พ.ศ. ๒๕๖๒ ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๖๔ และให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาแทน ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) ศาลจังหวัดเชียงรายมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญา เห็นว่า โทษที่กำหนดตามคำพิพากษาดังกล่าวไม่หนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดโทษให้แก่ผู้ร้องทั้งสองใหม่ ส่วนที่ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์ว่า การกระทำของผู้ร้องทั้งสองเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง ไม่ใช่มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม นั้น เมื่อพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดี เนื่องจากปริมาณสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนคดีนี้หนักถึง ๖,๐๖๐.๑๘๒ กรัม หากมีการนำไปจำหน่ายจ่ายแจกย่อมส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชน พิพากษายืน ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาพร้อมฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แผนกคดีอาญา ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกาและยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้องเกี่ยวกับคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แผนกคดีอาญา (ชั้นขอให้กำหนดโทษใหม่) และคำสั่งไม่อนุญาตฎีกา โดยนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลังผู้ร้องทั้งสอง กระทำความผิดมาใช้บังคับย้อนหลังแก่ผู้ร้องทั้งสอง ทำให้กรณีของผู้ร้องทั้งสองไม่เข้าเงื่อนไขที่จะกำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙

ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องทั้งสองขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้องเกี่ยวกับคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญา (ชั้นขอให้กำหนดโทษใหม่) และคำสั่งไม่อนุญาตฎีกา เป็นการกระทำละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙

๒. มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติด (ชั้นขอให้กำหนดโทษใหม่) และคำสั่งไม่อนุญาตฎีกา

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งสองต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรง และได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดี ตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาล ตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณี หนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องเกี่ยวกับคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

- ๔ -

แผนกคดีอาญาอาชญากรรม (ชั้นขอให้กำหนดโทษใหม่) และคำสั่งไม่อนุญาตฎีกา โดยนำบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลังผู้ร้องทั้งสองกระทำความผิดมาใช้บังคับย้อนหลังแก่ผู้ร้องทั้งสอง ทำให้กรณีของผู้ร้องทั้งสองไม่เข้าเงื่อนไขที่จะกำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) เป็นการกระทำละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสอง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องทั้งสองมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องปรากฏว่า ผู้ร้องทั้งสองโต้แย้งดุลพินิจ การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้อง เป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการที่มีอิสระ ในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบกับเป็นเรื่องที่ศาลอื่น มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๖๖/๒๕๖๓)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ